

PORODEM TO NEKONČEĀ ...

Nedávno, 28. září 2014

Mluvíme o pupeční šňůře. Vypadá to jednoduše. Mimino se narodí, doktor udělá mik a máme tu nového odděleného člověka. Ale tak to není. Pupeční šňůra zůstává ve virtuální podobě a někdy bývá mnohem pevnější, než ta skutečná. Celá ta dlouhá následující léta se rázně natahuje, smršťuje, trhá, uzluje, vyspravuje a nakonec se většinou přetrhne.

Poslední dobou zjevně, ač jsem sama. Nedávám nikoho za ruku. Netlačím kořáček. Nemusím dávat pozor, kde kdo právě je. Nikdo se mě na nic neptá. Nikdo po mně nic nechce. Ale pořád je cítím. Ty pupeční šňůry, které se tu a tam napínají a zkoušejí, jak jsou pevné. Ještě pořád mě ty pokusy děsí a většinou cuknu, jako bych chtěla přitáhnout neposlušné šňůry. Přitom bych měla být spokojená. Mohu si už zase v autobuse přečíst noviny a poslouchat muziku. Mohu se v klidu zastavit výlohou s dámským prádlem. Mohu si sednout do kavárny. A přesto se všudecky ohlížím, hledám dětský koutek a spíš mě zaujme okoloidoucí bagr, protože "ten by se jim líbil."

Nedávno jsem si všimla, že dámy nenesí batohy. Kromě několika studentek jedoucích domů na víkend, měly všechny v metru kabelku. Já si zvykla na batoh, protože kam jinam večrat náhradní pleny, tepláky, ponožky, těmi pitími, svačiny, letadlo, autíčka, několik šeků, pár kilo posbíraných aludů, vlněné dvěle, pastelky a omalovánky? Doma jsem prohledala skříň a našla ji. Svoji starou kabelku. V postranní kapsičce byl zasunutý paklík starých vizitek a propiska s logem mého bývalého zaměstnavatele. Několik poznámek. Stoleté výkřiky a papírové kapesníky. Lesk na rty (co já se ho nahledala) a neplatná padesátikorunová bankovka. Cítila jsem se skoro nepatřičně, jako bych nahlédla do věci cizí osoby, do života někoho jiného. Nevrátila jsem ji do nejvyšší police, ale položila jsem ji na botník, protože co kdyby...

Jedna moje kamarádka kdysi přirovnala děti k obrátnému transportéru. "Děti jsou, mimo jiné, taky bojový prostředek – zbraň a síla a většle vítězit!" napsala. S dětmi v údele oko sebe se cítím silněji. Nemyslím agresivněji. Nikdy jsem neviděla kořáčkem lidem na nohy, ani nevystřikovala těhotným břichem chodce ze sedadel. Necpala jsem se na první do řady a když jsem šla, neřekla jsem "no bóže, všichni jen děti." Ale jako by mi zodpovědnost za ně dodávala odvalu. Nejen odvalu je hájit, kdyby bylo potřeba, ale hlavně odvalu řídit, jezdit, ptát se, začít, dohadovat...kvůli nim. Myslím, že mi poslední dobou chybí moje otěky. Jako by ty pupeční šňůry nevedly ode mne k nim, jako bych to byla ve skutečnosti já, kdo je přivázaný.

Když jsem byla v jejich věku, báhala jsem po škole s partou kamarádek – i s kovovými ulicemi. Přes pár týdnů jsem nejstarší přivedla domů spolužák, byla z toho logistická akce. Kdo koho vyzvedne v družině. Kdo kohopak komu přivede. Kdo koho kam odveze a kdo si ho zas vyzvedne. Víme, není to všudecky tak složitě. Možná je to jenom proto, že od sebe bydlí tak daleko. Někdy bývají kamarádi ze sousedství. V hlavě to pořád měščí. Máš už je samotné na nákup? Koho z nich nechat bez dohledu doma a koho ještě musím vzít s sebou? Máš už sám ze školy na kroužek? Děti rostou. Mnohem častěji než dříve cítím to cukání, snahu získat víc svobody. Nevědomá sama. Prostě se mi zdá, že ochota povolit pupeční šňůry je dnes menší. Nebo je to tím, že se stalo nebezpečnější místo?

Stejně je jednou přestihnu. Ale musím se na to připravovat postupně. Už i leti s kámi všudecky kouřem. Trošku je vytáhnout, aby byly tenčí a slabší. Aby to potom tak nebolelo. Všudecky, když se k nějakému takovému zásahu chystám, znovu mě překvapuje, jak je ten porod dlouhý. A že vlastně nevím, kdy to skončí.

MARKÉTA HRDOUŠKOVÁ